

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **VHS – ROPA plus, spol. s r. o.**, se sídlem U Potoka 369/9, Bruntál, zast. JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2016, čj. 5263/16/5100-41453-711845, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2017, čj. 22 Af 35/2016-39,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 2. 7. 2015, jimiž bylo dle ustanovení § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, žalobkyni uloženo, aby okamžikem vydání těchto zajišťovacích příkazů zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za vyměřená zdaňovací období.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem shledal důvodnou a výše uvedená rozhodnutí správce daně a rozhodnutí žalovaného zrušil.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, s níž spojil i návrh na přiznání jejího odkladného účinku. Z právní argumentace stěžovatele vyplývá, že pokud je zrušeno jak rozhodnutí o odvolání, tak i zajišťovací příkazy, dostává se správce daně do situace, která má zpravidla velice závažný dopad do sféry veřejného zájmu (zajištění výběru daní); správce daně je v takovém případě nucen uvolnit zajištěné pohledávky a z toho vyplývá také případná povinnost správce daně uhradit škodu poškozenému subjektu (žalobkyni). Podle stěžovatele by tak mohl být

ohrožen nejen případný výběr daně, ale zároveň z výše uvedených důvodů vzniká správci daně také nepoměrně větší újma, nežli žalobkyni.

[4] Žalobkyně ve vyjádření k odkladnému účinku neshledala návrh důvodným; podle ní nelze souhlasit s odůvodněním stěžovatele, dle něž bude kasační stížnost úspěšná a jeho postup i postup správce daně budou Nejvyšším správním soudem shledány jako správné. Stěžovatel dle jejího mínění opakovaně nerespektuje závěry a právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem, v důsledku čehož dostává žalobkyni do ekonomických problémů a tento negativní stav se snaží za pomoci odkladného účinku prodloužit.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny. S argumentací stěžovatele souhlasit nelze. Stěžovatel de facto dovozuje, že by ve věcech zrušení rozhodnutí o vydání daňových příkazů mělo být „povinností“ Nejvyššího správního soudu odkladný účinek přiznat vždy; to by však odporovalo existující zákonné úpravě. Je věcí zákonodárce, aby podmínky pro přiznání odkladného účinku stanovil, resp. aby uvažil, zda má či nemá mít kasační stížnost (žaloba) odkladný účinek ze zákona. Ve vztahu k výše uvedenému tak ale zákonodárce neučinil. Není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby mlčení zákonodárce nahrazoval v projednávaných případech judikturním aktivismem již proto, že ve hře tu vždy jsou nejen stěžovatelem akcentované fiskální zájmy, ale také zájmy těch osob, jichž se zajišťovací příkazy dotýkají; právě proto nejde o mezeru v zákoně, kterou by byl Nejvyšší správní soud povinen zaplnit. Bylo na žalovaném, aby v projednávané věci doložil konkrétní důvody, pro něž jsou v této věci podmínky pro přiznání odkladného účinku naplněny. Žalovaný však namísto toho svůj návrh odůvodnil obecnou kritikou důsledků relevantní zákonné úpravy, resp. recentní judikatury. To však pro rozhodnutí, jímž by Nejvyšší správní soud podanému návrhu vyhověl, nestačí.

[7] Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. července 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu

